

Ik houd van gewone Hollandse jongens. De jonge broer van mijn overleden man bijvoorbeeld, ja, jij. Ik mag niet naar jou kijken, maar mijn ogen kijken zonder toestemming, mijn speeksel wordt heet in je buurt. Ik ben ziek, maar niet dood. In de keuken laat ik iets op de grond vallen en op het moment dat ik buk om het op te rapen, weet ik dat ik, net als die lelijke vis uit de documentaire over bijzonder lelijke vissen in de oceaan, niet meer dan een vulva ben. Niemand ziet het, maar mijn door menopauze verstopte poriën zweten stilletjes van een plezier dat niet mag, dat niet deugt. Dus zwijg. Zwijgen en gehoorzamen is niet alleen het patroon van een rustige getrouwde vrouw, maar ook van een weduwe. Na de dood van je broer heb ik weer contact met jullie familie.

Jij, met je groene ogen die zo snel tranen verzamelen als we over mijn man, je broer, praten. Ik kijk naar je dunne, ondeugende lippen. Ik weet niet hoe je tong eruitziet. Niet in het echt. Maar als ik niet kan slapen, zoals gewoonlijk de laatste 1095 dagen, deconstrueer ik koortsig je lichaam. Zoveel jonger dan het mijne, schaamteloze weduwe. Bewust dat ik nooit in je armen zal liggen, dat ik altijd mijn blik zal afwenden van je groene ogen. Ik ben een straatkat die per ongeluk binnen is gelaten. En ik heb soms het gevoel dat iedereen dat ziet. Mijn schoonmoeder, die mij niet mag, jouw moeder en de moeder van mijn overleden man en van je nog oudere broer en je twee oudere zussen. Als ik naar jullie kijk, zie ik mijn man. Om duizelig van te worden. Soms wil ik naar het eind van de wereld vertrekken, voor de rest van mijn leven. Om je lichaam nooit meer te zien. Maar dan loop ik je ‘toevallig’ tegen het lijf, zoals nu, bij herdenkingen en verjaardagen, jij, met je groene verdrietige ogen. Mijn schoonmoeder zou zeggen dat ze altijd geweten heeft dat ik niet deugde, maar ik deug. Ik

heb tenminste alles gedaan om de vrouw te zijn die mijn man nodig had. Het is me niet gelukt, maar we prijzen ook de goede bedoelingen. Mijn intelligentie heeft me gered, mijn educatie heeft me op de rails gehouden. Niet alleen mijn tepels zijn geëlektriseerd in de buurt van jonge lichamen, al mijn neuronen zijn heter dan normaal is. Ik ben nooit bijzonder mooi geweest, maar ik kon, dankzij mijn brein, verleiden als geen ander. Er is geen man die niet reageert op seksueel getinte opmerkingen over architectuur, bijvoorbeeld. Je hoeft niets seksueels te zeggen, suggereren is genoeg. De freudiaanse trap in de vorm van een spiraal, het woord ‘fallus’ als je het hebt over een slecht geplaatst modern gebouw in het oude centrum, een onschuldige opmerking over huid, en als het nodig is, altijd Paul Valéry citeren, in alle mogelijke situaties die niets met seks te maken hebben: ‘huid is het diepste dat we hebben’. Alles is seksueel, als je dat voelt. En ten slotte, de zware artillerie, waarvoor ik me stiekem schaam tegenover mezelf: citeren direct in het Frans. De manier waarop mijn bovenlip krult

op de Franse o is voor niet bijster intelligente mannen het grootste afrodisiacum dat ik in bezit had, zonder het te weten. Nu weet ik het. Maar bij jou heb ik dat nooit gebruikt, niets van dat alles. Want ik heb je lief zoals je het kind liefhebt dat met je eigen kind speelt.

Benjamin.

Sympathiek, omdat je de spontaanste van jullie allemaal bent. Ben je nu bijna vijftientig? Je was een puber toen ik je voor het eerst ontmoette, toen ik mijn hele schoonfamilie ontmoette: stijf allemaal, alleen jij draaide je op je hielen en maakte bijna een kleine sprong. En bloosde, zoals je grote broer, mijn man, bloosde. Heb ik een zwak voor gewone Nederlandse jongens of alleen voor jullie twee, een dode en een onbereikbare, verbodene? Ik schaam me niet voor wat ik voel, want mijn lichaam heeft een eigen functie. Dit is het grootste verschil tussen de levenden en de doden: het lichaam. Mijn lichaam schreeuwt, hunkert, mist, lijdt en wil. Mijn lichaam voelt en opent zich als een vleesetende bloem, mijn tepels weten wan-

neer je langskomt. Je loopt alsof je niemand op straat kwaad wil doen, je draagt hetzelfde soort hemden als je broer, mijn man; en ik, die in een arbeidersmilieu opgegroeid ben, waarin de mannen mijnwerkers waren, voel me omhooggetild door deze nette mannen. Kun je van twee broers houden? Of is het van de ene met je hele leven houden, met al je kracht en alles wat je bent, en voor de tweede lust voelen? Maar de tweede is in leven en heeft groene ogen, ietsje te groot voor een man, heeft sproeten, ook in de winter, en is niet kaal, zoals de andere twee broers en hun vader. Als ik niet slapen kan, denk ik aan wat ik zou willen doen met jouw haren. Een echt dilemma voor een weduwe die nog steeds een lichaam liefheeft, het lichaam van een jongere man, nota bene de broer, de jongere broer van haar overleden man. Op alle fronten taboe, maar de huid kent geen taboe. Huid fluistert in mijn oren. Benjamin, je bent je niet bewust van je lichaam en schoonheid, zoals vele Hollandse jongens.

Je moet een latino nemen, zei mijn ondeugende vriendin. Waarom een latino, in gods-

naam? Voor een latino is mijn lichaam een gitaar met zes snaren, maar ik wil het instrument bespelen en niet bespeeld worden. Een latino is misschien minder macho dan een Oost-Europeaan, meer een romanticus, maar wie wil een gewone tas stelen als je een gesloten kluis kunt openen en veroveren? Tegen mijn man zei mijn schoonmoeder ooit dat ik een ordinaire Oost-Europese was. Door dit aan mij op te biechten, heeft mijn man ervoor gezorgd dat ik haar nooit zou kunnen vertrouwen, en nu vraag ik me af hoe ze haar afkeer zou formuleren als ze zou weten dat ik niet op een, maar op twee van haar jongens gek ben. Ik zou haar graag willen vertellen dat het lichaam van mijn man mijn graal was, dat ik mijn tong urenlang vastgeplakt hield aan zijn naakte lichaam. Wat als ze door zou hebben dat mijn ogen als twee bloedzuigers op de huid van haar jongste lopen, kruipen, kreunen, spuiten, klaarkomen, kwijlen? Dat, als we met z'n allen aan tafel zitten, bij de weinige gelegenheden, mijn lichaam een boa constrictor is die het lichaam van haar benjamin verovert, inslikt als een lammetje?

Hoe zou ze haar afkeer formuleren als ze zou weten dat ik het geheim van het lichaam van haar benjamin ken? Mijn man heeft het mij verteld, toen Benjamin klem zat in de masturbatiecarroussel. De echt mooie lichamen negeren hun schoonheid en maken zich zorgen over het oordeel van de buitenwereld, die al in de fase dat de penis niet groter is dan een versleten potlood van IKEA, in hun mooie hoofd gepusht wordt. De wereld van het deugen, van wat je mag en moet doen, maar vooral wat voor een jongetje verboden is.

In mijn jeugd voelden we onze huid branden in de hete zomers en we koelden af op het lichaam van een nicht of neef of buurjongen. We deelden een stuk snoep: nadat je erop had gezogen, duwde je het in de mond van de ander. Totdat het snoepgoed zacht werd en vol met je spuug zat. We spuugden op de schaafwonden van de ander, we badderden samen om water te besparen. Ik herinner me bepaalde hete middagen. Onze ouders rustten en wij rustten naakt, op de zolder met gedroogd hooi, op elkaars lichamen. Maar we hadden geen rust.